

ערב טוב לכם,

אפתח בנימה אישית: כידוע לחלקכם, כל ילדותי וחיי עברו עליי בצפון הרחוק, בעיר קריית שמונה ולפיכך הכול השתוממו על הרעיון החרוג לנסות ולהתקבל לבית הספר שנמצא שלוש שעות נסיעה מהבית; בכל זאת, אין זה עניין של מה בכך לעזוב בגיל חמש עשרה את בית ההורים ולנהל חיים עצמאיים. אך התשוקה והרצון העז הניעו אותי, שלב אחר שלב. והנה אני ניצב היום בשמכם ואתכם בסיומן של שנים מופלאות בתלמה ילן, שהינו ביה"ס ארצי, אשר אפשר גם לי, נער מהפריפריה, ללכת בעקבות סקרנותי ולחוות חוויה משמעותית ומעצבת. אני נרגש.

בעוד רגעים אחדים נצא בפעם האחרונה משערי בית הספר, מלווים בהורינו הגאים, לצד מורינו האהובים; ניפרד לתמיד מהחצר ומהקירות שלעיתים כוסו ביצירות אמנות ולעיתים היו שקטים בלובנם; קירות, שאילו יכלו לדבר, היו מספרים על כל רגעי הקסם שעברו כל אחד ואחת מאיתנו, על התבגרותנו, על תהליכי יצירה עמוקים שעברנו, על רגעי המשבר ועל רגעי האושר. עם יציאתנו, נדע בלב שלם שקיבלנו את הכלים הנחוצים לעשייה משמעותית. בשנים בתלמה ילן רכשנו בעזרת ראשי המגמות, המחנכים, מורי המגמה והמורים העיוניים את היכולת הבסיסית להתמודד עם קשיים שמציבה מסגרת תובענית, ביקורתית וקשה, המחנכת לסטנדרטיים גבוהים. מסגרת שחינכה אותנו שלעבודה קשה ואינטנסיבית יש ערך, ובעיקר תוצאה. למדנו כאן לקח חשוב לחיים: שכדי להצליח ולהגיע להישגים צריך לקחת אחריות ובאמצעות עמל רב, מפרך וקשה, להניב תוצאות איכותיות.

נבחרנו מבין תלמידים מכל קצוות הארץ, ללמוד ולהתחנך במוסד הזה. בפנינו הוצבו דרישות גבוהות, שלא מוצבות בפני כל תלמיד בן גילנו, הן בתחומי האמנות והן בלימודים העיוניים. המסגרת של בית הספר הציבה לעצמה כנורמה רף גבוה של מצוינות ולא הסתפקה בבינוניות או בתעשייתיות מנוונת לקראת בחינות הבגרות כפי שנעשה מקובל, לדאבוני, במערכת החינוך הישראלית.

הדינמיקה וההווי החברתי בבית הספר יצרו בינינו תחרות מתמדת שהובילה בסופו של דבר, לעבר פסגות ושיאים. התחרות הנרקמת בבית הספר, מוטמעת ומובנת בהווייתו של המוסד ואינה יכולה להתנתק ממנו, כיוון שהיא שורש הצלחתו. התחרות מניבה הישגים והצלחה ולפיכך היא חשובה והכרחית. במהלך הלימודים כאן שאפנו בנחרצות להיות ראשונים, בעלי ההישגים המרשימים ביותר והגבוהים ביותר. אך יתרון זה הינו גם החיסרון הגדול ביותר של בית הספר: התחרותיות יכולה להתפרש לעיתים קרובות, כאכזרית מבחינה חברתית, כיוון שיש בה יסוד ממעיט, מדכא ואפילו פחות מכבד.

ברוך שפינוזה, פילוסוף יהודי בן המאה התשעה עשרה, אמר ב"מאמר תיאולוגי מדיני": "החושב את עצמו מאושר יותר לפי שטוב לו בלבד ולא לזולתו, או לפי שהוא מאושר יותר ומצליח יותר משאר הבריות, הרי שאינו יודע הצלחה אמיתית ואושר מה הם". לדידו, לא די באותה תחרותיות, אשר מובילה את האדם לאושר באופן יחסי לאחר. הוא סבור כי האדם צריך, מתוך עצמו, למצוא את אושרו ולשתף

בו את זולתו. ומכאן שההצלחה הנובעת מהתחרות, תהיה משמעותית רק אם תשפיע גם מחוץ לד' אמותיה. ומכאן גם המחויבות שבאושר לו זכינו: לא די באושרנו כל עוד הוא נשאר בתחום "הבועה" התלמה ילינית; אנו מחויבים להשתמש בעושרנו, בעי"ן, בכישורים שלנו, למען אושרם, באל"ף, של הסובבים אותנו, שאינם בעלי יכולות ואמצעים. תחרותיות מובילה למצוינות ולהיות מצוין פירושו להיות מחויב: מחויב לחברה ולזולת.

ידוע לנו כי האמן חייב להיות ער למציאות, לחוות אותה עד תומה, ובה בעת – להתנתק ממנה, כדי שיוכל להמשיך וליצור בהשראתה. היצירה שואבת את כוחה מהחברה, מתוך מטרה כפולה של האמן – ביטוי אותנטי של תחושותיו, אך גם במטרה להשפיע ולשנות. לפיכך, לאחר שנים פוריות של עשייה הגיעה שעת הנתניה. איש-איש יפנה ממחר לדרכו ודווקא במציאות הישראלית המורכבת שבה אנו חיים, מוטל עלינו לפעול כדי לשנות. במידה רבה זו חובתנו החברתית והמוסרית. מרטין בובר כתב ש"הנוער הוא הסיכוי הנצחי של האנושות". אנו מיטב הנוער, לנו היכולות והכישורים, ולכן מוטלת עלינו החובה להשתמש בייחוד זה, גם למעננו, למען קידום אומנותנו אך גם למען הסובבים אותנו.

ועוד דבר לי לומר: חשוב שנזכור לרפד היטב את האושר וההצלחה שלנו בענוה, כדי למנוע את הידרדרותנו במדרון ההיבריסי, הלא הוא חטא היוהרה. חשוב לזכור שאנשים מוכשרים יש בכל מקום וראוי שנחבור אליהם ממקום של צניעות וענוה, מרצון כן של נתניה. אנחנו יכולים לגלות סובלנות, אנחנו יכולים לגלות פתיחות. המצוינות, שהינה פועל יוצא של התחרות, תתעצם כאשר תבוא ממקום של צניעות מודעת והערכה לזולת.

ומכאן, כשפנינו נשואות לעתיד, לקראת פרידה מבית הספר, רוצים כולנו לומר תודה לכל הצוות המופלא, אשר בזכותו תלמה ילין הוא בית ספר נבדל. בראש ובראשונה תודה לצוות ההנהלה המסור, אשר מתווה מדי שנה את חזון בית הספר ובגאווה רבה מגשים אותו; תודה לראשי המגמות, למורים העיוניים, למחנכות, למורי המגמות, אשר עימם יצר כל תלמיד ותלמידה אינטראקציה ייחודית וזכו לאהבה, הקשבה, חום, אכפתיות ובעיקר – אנושיות. האנושיות הזו, היא לדעתי, סגולתו וייחודו של המורה בתלמה ילין. כל אחד ואחת מאיתנו יכול היה לראות בכל אחד ואחת מכם, המורים, דמות מעוררת השראה ומחנכת לחיים, והדבר אינו מובן מאליו. ואחרונים אך ראשונים, תודה למשפחותינו בכלל ולהורינו בפרט, אשר חוו בביתם את ההתנהלות התוססת והייחודית של תלמה ילין, שתמכו וליוו ברגעים הקשים וכמוהם גם ברגעים המאושרים – שהיו בקהל באולם התיאטרון, באולם המחול, בקונצרט, במרתונים המוזיקליים, מול מסך הקולנוע ובחלל האמנות, וחשו גאווה רבה, אך בעיקר הערכה אין סופית ואהבה.

אנו, חברים, סיימנו את תפקידנו כתלמידים בבית הספר, המשימות והמבחנים נגמרו, המסך יורד, הכלים חוזרים לארון, הצבעים למגרות, התלבשות מונחות במקומן, נעלי המחול נחות אף הן, לפחות לעת עתה. מכאן נפנה לצבא, לשירות הלאומי או לשנת שרות וזו הזדמנות להתחיל לתת ולהעניק ממה שצברנו כאן למען החברה שם. הגעגוע והזיכרונות הרבים, יציפו את ליבותינו בכל עת בחיינו

וכנראה רק יחזקו את כמיהתנו ליצור, כיוון שלבית הספר הזה, לתלמה ילין, אם נרצה בכך ואם לאו, יש השפעה מכרעת על עיצוב אישיותנו.